

somme dokumenter« for et stort sort hul med vide grænser for at undtage dokumenter fra aktindsigt.

Det synes oplagt, at denne lange række af undtagelser åbner for en meget restriktiv praksis, og forslagsstillerne håber, at Folketinget og regeringen vil være med til at tage hele dette område op igen under det danske EU-formandskab og arbejde for regler om aktindsigt, som er konsistente med Amsterdamtraktatens formuleringer om åbenhed og aktindsigt, hvad den nye forordning absolut ikke kan siges at være udtryk for.

Som eksempel på undtagelser, som efter forslagsstillernes opfattelse bør udgå, er undtagelserne om unionens økonomiske interesser samt virksomhedernes finansielle interesser. Desuden skal henvendelser til en EU-institution fra en tredjepart eller et EU-medlemsland heller ikke undtages fra aktindsigt.

Men at kampen for mere åbenhed, aktindsigt og gennemskuelse er en kamp op ad bakke, illustreres også af nogle udtalelser fra Europa-Kommissionens næstformand, Neil Kinnock.

Kinnock udtalte ifølge Ritzau den 19. marts 2002 på en pressekonference i København samme dag: »Hvis man presser for hårdt på med åbenheden, kan virkningen blive den modsatte af det ønskede. Hvis

solen skinner ind gennem vinduerne på alt, vil desto flere beslutninger blive truffet i skyggerne«. Hans bemærkninger var en reaktion på et forslag fra den tyske forbundskansler, Gerhard Schröder, om en delvis åbning af møderne i Ministerrådet.

Desuden mener forslagsstillerne også, at den trange og tidkrævende bureaukratiske vej gennem EU-institutionerne i forhold til borgernes muligheder for at klage over afvisning af aktindsigt skal forkortes og lattes væsentligt.

Ifølge den nuværende forordning har en borger krav på svar på anmodning om aktindsigt efter 15 dage. Hvis vedkommende får afslag, kan borgeren fremsætte en såkaldt bekræftende begæring, som også skal besvares af EU inden for 15 dage. Men denne frist kan dog i specielle tilfælde forlænges med 15 dage, og hvis borgeren stadig får nej til aktindsigt, kan han/hun så klage til EU's ombudsmand eller EF-Domstolens ret i første instans.

Efter forslagsstillernes opfattelse bør den enkelte borger umiddelbart efter det første afslag kunne gå direkte til ombudsmanden i EU med sin sag. Den anden procedure lugter langt væk af forhaling og forsøg på at køre borgeren træet ved en lang klageprocedure.